

Դ Ր Ա Կ Ա Ն**Յ Ո Ր Ե Ն Ի Ե Ր Գ Ե Ր**

ԵՐՐՈՐԻ ՄՇԱԿԱԿԱՆ

Ս Ե Ր Մ Ն Ա Ց Ա Ն Ը

Ծոցին մէջ գորշ հերկերուն ուր անցաւ խոփն երկաթէ,
Մըշակ, աստղի բոյլերով ցորենին բուռը նետէ:

Կ'առնեն հովերը դաշտին շրթունքիդ երզը բարի.
Կը սարսըռան ոտքիդ տակ վազուան հունձքերը բերրի:

Ու լայն շարժումը թևիդ, երբ կը ցանես, օրօրուն՝
Ունի կշռոյթը լուսեղ կենսադաշնակ արևուն...:

Դո՛ւն ես միայն որ գօտիդ ամբարններէն առլըցուած
Հոգերուն մէջ կը պարպես առատօրէն ոսկեմած:

Առեւը քեզ կը ճանչնայ, և քու խոնարհ ճակատիդ
Պըսակի պէս կը դընէ լոյսին համբոյրը վըճիտ...:

Ծոցին մէջ գորշ հերկերուն ուր անցաւ խոփն երկաթէ,
Մըշակ, ոսկի յոյսերով ցորենին բուռը նետէ...:

*
* *

Ակօսներէն կը հոսին ջերմութիւնով արփեղէն
Կեանքի անտես ալիքներ որ կը բղխին աստղերէն:

Եւ դուն ահա՛ կը կանգնիս յաղթահասակ, զերդ բարտին
Որ ըստուերն իր կը ձըգէ ճամբաներու եզերքին:

Դաշտի աստուած մըն ես դուն, և քու պըսակդ են հիւսեր
Խարտեաշ հասկեր ցորենի ու բոցավառ կանաչներ:

Դաշտի աստուած մըն ես դուն, և աղին հետ քրտինքիդ
Ես չեմ փոխեր ծովերուն ամբողջ զանձերը մարգրիտ:

Դաշտի աստուած մըն ես դուն ըստեղծագործ ու բարի,
Առանց թևիդ շարժումին ամէն ակումբ կը մարի...:

Ծոցին մէջ գորշ հերկերուն ուր անցաւ խոփն երկաթէ,
Մըշակ, անթիւ ծիլերով ցորենին բուռը նետէ...:

*
* *

Առաւօտէն մինչև լոյսն հորիզոնէն կ'անհետի,
Դուն կը ցանես, և հոգիդ աստուածօրէն կը ժպտի:

Միջօրէն կուրծքըդ կ'այրէ հողերուն պէս՝ որոնց հետ
կը թրծըի քու մարմինդ իր ոյժին մէջ արփաւէտ...

Հովը տարփոտ ալիքով կը պարուրէ քեզ հիմայ,
Երբ իրիկունն է վարդի ծաղկներով՝ ճամբուն վրայ...

Ու կը ցանես տակաւին. ո՞վ է կապեր լայն զօտիդ
Որ չ'ըսպառիր անոր մէջ զոհարերումը կեանքիդ...

Դաշտի աստուած մըն ես դուն անխոնջ և լուռ վաստակով,
կու գան աստղերն համբուրել սերմերն ինկած ոտքիդ րով...

Երցին մէջ զորշ հերկերուն ուր անցաւ խոփն երկաթէ,
Մըշակ, սրտիդ արինով ցորենին բուռը նետէ'...

*
* *

Ըստուերդ անա՛ կ'երկարի, մինչ ակօսէ ակօս դեռ
Հողերն իրենց հրկունքով կը ջերմանան ոսկերեռ:

Տարածութիւնն անսահման կը պարփակուի շուրջը արդ,
Երբոր հրկինքն է բացուեր կամարներով աստղազարդ:

Ու տակաւին կը ցանես նոյն շարժումով լայնաթև,
Ուր միշտ իրար կը գտնեն կեանքն ու կշռոյթն յարատե'...

Վեհատեսիլ խորհուրդով միջոցն անա՛ կը լիցուի,
Դաշտի աստուած մ'է՛իր դուն, արդ աստուած մ'ես Արևի'...

Եւ զօտիդ լայն կը բանաս, ուրկէ բոսոր կը թափին
Ատոր սերմերն ողողուած կաթովը գա՞ղջ լուսնակին...

Երցին մէջ զորշ հերկերուն ուր անցաւ խոփն երկաթէ,
կակաչներու կըրակով ցորենին բուռը նետէ'....

ԱՐՄԷ-ԵՐԵԱՅ

